

92

Szerző:

Hely:

Weiner Leó

Nagy részvétellel temették el Weiner Leó Kossuth-díjas zeneköltőt

"1960"

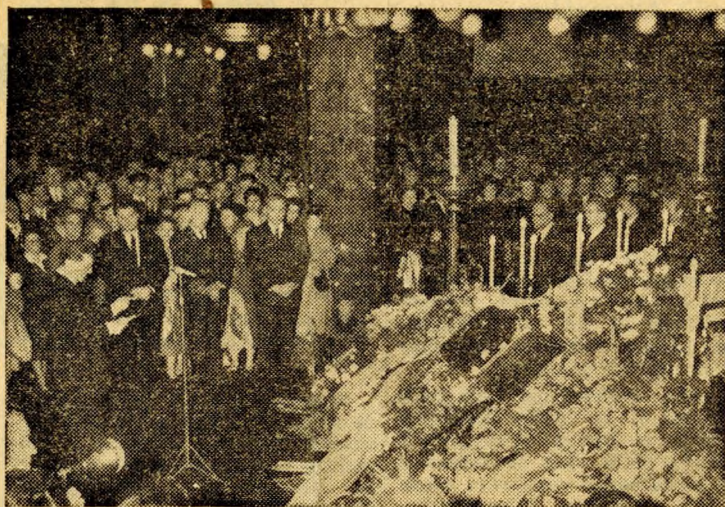
Nepmunkaadó,
1960. sept. 17.

Pénteken temették Weiner Leó zeneszerzőt, a Zeneművészeti Főiskola aranydiplomás tanárát, kétszeres Kossuth-díjas kiváló művészt. A magyar zenei élet elhunyt kiválóságának koporsóját a Zeneművészeti Főiskola fekete drapériával bevont előcsarnokában ravatalozták fel, abban az épületben, amellyel egész élete, alkotó tevékenysége elválaszthatatlanul összeforrt, s amelynek hangversenytermében mesteri tudással és művészettel megalkotott művei félszáz éven át megszólaltak. Sokszínű, hatalmas virágkoszorúkkal borított gyászravatala körül díszőrség állt. A Zeneművészeti Főiskola igazgatótanácsa és tanári testülete, a Magyar Zeneművészek Szövetsége, a Művészeti Dolgozók Szakszervezete és más zenei intézmények és szervezetek képviselői, továbbá a nagy mester alkotásait oly sokszor és művészi hitelességgel tolmácsoló Weiner vonósnégyes tagjai emlékeztek kegyelettel az elhunyra. Eljött végső búcsúvételre a párt-, az állami és a társadalmi élet sok ismert személyisége — közöttük *Szerényi Sándor*, az MSZMP Központi Bizottsága tudományos és kulturális osztályának helyettes vezetője —, ott voltak a magyar zenei élet kiválóságai, a mester tanítványai, s lerótták kegyeletüket a főváros dolgozói is, Weiner Leó művészetének hívei, a nagy zeneköltő barátai és tisztelői.

A hangversenyterem dobogóján — üres nézőtér előtt — az elhunyt zeneköltő egyik örökbecsű művét — II. vonósnégyesének lassú tételét — tolmácsolta a Weiner vonósnégyes, majd az MSZMP és az állami szervek képviselőiben *Meruk Vilmos*, a Művelődésügyi Minisztérium Színházi és Zenei Főigazgatóságának vezetője búcsúbeszédben méltatta Weiner Leó életművét.

— Weiner Leó több mint fél évszázadon át dolgozott, alkotott, fáradhatatlanul és szívósan — mondotta. — S nemcsak zeneszerző, pedagógus volt a szó legnemesebb értelmében: nem zárt magába óriási tudásából, gazdag élettapasztalatából semmit, mindent át akart adni és át is adott. Az ember haladását, felemelkedését segítő művészet szolgálatára nevelte tanítványait.

Bartók és Kodály mellett Weiner Leó az, aki annak idején először hírt adott rólunk, magyarokról, a nagyvilágban. A magyar zenekultúra XX. századi megújulásában ott él az ő hangja is. Mint tiszta forráshoz fordult a népzenéhez maga is, megérezve a zenei megújulás nagy lehetőségét a nép közelségében. Ajkáról soha-

Weiner Leó ravatalánál Szabó Ferenc Kossuth-díjas zeneszerző búcsúzik az elhunytól.

(Friedmann Endre felvétele — MTI Foto.)

sem hangzottak el frázisok a népről mert igazán meghitt, bensőséges kapcsolat fűzte őt a néphez.

Hálásak vagyunk neki művészetéért, neveléséért, emberségéért, s egyúttal büszkék is, hogy közöttünk élt, hogy életének gazdag kincsét, tapasztalatát és tudását a mi zenenemzedékünknek adta át. Embersége, művészete tovább él alkotásaiban, tiszta, szép, emberi muzsikájában.

A Zeneművészeti Főiskola tanárai, dolgozói és diákjai és az elhunyt barátai nevében *Szabó Ferenc Kossuth-díjas*, a Zeneművészeti Főiskola főigazgatója búcsúzott.

— Alig van ma magyar zene-művész, aki közvetve vagy közvetlenül ne tanult volna Weiner Leótól, s alig van olyan mai előadó-művész, akinek művészi tudásában és eredményeiben ne élne az ő tanítása. Fél évszázadon át a Zeneművészeti Főiskola falai között szünet nélkül, fáradtságot nem ismerve generációkat nevelt, tanított és inspirált a zene legmagasabbrendű művészetére — mondotta.

Emléke arra ösztönöz, hogy szeressük és becsüljük mi is

olyan mély alázattal, oly rajongással a zeneművészet nagy klasszikusainak halhatatlan remekműveit, amint ő tette. Példája arra tanít, hogy szeressük és keressük a zenei szépet a dallamok, a harmóniák és a formák világában, mint ő tette, hogy a zene szépségével varázsoljunk szebbé a dolgozó emberek pihenőóráit.

A Magyar Állami Hangversenyzenekar tolmácsolásában felcsendült Beethoven III. szimfóniájának gyászindulós tetele, majd a mester koporsóját gyászkocsin a Kerepesi temetőbe, a főváros által adományozott díszsírhelyhez vitték. Itt a Magyar Zeneművészek Szövetsége nevében *Szabolcsi Bence Kossuth-díjas* akadémikus, a szövetség elnöke vett búcsút.

— Életműved, tanításod nem vész el haláloddal, hanem mindenben tovább él, aki valaha is szavaidra hallgatott. Tanítványaid, híveid táborában ma ott gyülekezik hazánk egész zenészfijúsága — mondotta.

A koporsót a Rádió-kórus gyászdalai kíséretében bocsátották a sírba, amelyet csakhamar virágok, koszorúk erdeje borított el.